

Lovforslagets Paragrafer (se Tillæg C Sp. 57 ff.) ansaas vedtagne uden Afstemning.

Lovforslagets Dvørgang til 3die Behandling

vedtoges enstemmig med 48 Stemmer.

Man gif derefter til den sidste Sag paa Dagsordene, som var:

Tredie Behandling af: Forslag til Lov, indeholdende nogle Forandringer i Forligslovgivningen.

(2den Behandling findes i Tidenden Sp. 417 ff.)

Der var til denne Behandling frenkomet følgende Endringsforslag:

Af Hauerstøen:

Til § 6.

Paragrafen udgaar.

Formanden: Det er dette Endringsforslag, som foreløbig alene er til Forhandling. — Jeg gjør opmærksom paa, at ved Afstemningen vil der, da det er en 3die Behandling, blive stemt over selve Endringsforslaget, og ikke, saaledes som ved 2den Behandling, over Paragrafen. Ørede Medlemmer, som ville, at Paragrafen skal gaa ud, maa altsaa stemme for Endringsforslaget. Den 2den Landssthingsmand for 7de Kredt har Ordet.

Johansen: Da det erede Medlem, som har stillet det foreliggende Endringsforslag, er forhindret fra at være tilstede, skal jeg tillade mig at anbefale dette Endringsforslag til Thingets Bevillie. Jeg gjør det saameget hellere, som jeg er fuldstændig enig med det erede Medlem i, at § 6 bør udgaa, og jeg har det Haab, at det vil lykkes ved Afstemningen at faae den strøget, idet der jo ved anden Behandling kun var en meget ubetydelig Forskjel mellem Stemmerne. Jeg skal altsaa tillade mig at anbefale dette Endringsforslags Vedtagelse til Thinget.

Neergaard: Da jeg ikke var tilstede ved den sidste Forhandling af dette Lovforslag, og da jeg staa i et særegent Forhold til Behandlingen af denne Sag, vil jeg tillade mig at fornye Diskussionen om dens § 6, uagtet jeg frygter for mulig at trætte Thinget dermed. Det, der har fremkaldt dette Forslag af Minoriteten, som nu er gjentaget idag, det er jo, at de frygte, at den Udgang, som Sagsøverne skulde have til Forligskommissionen, skulde i høi Grad svække Forligskommissionens Indflydelse. Denne Frygt har faaet sit Udtryk i Motiveringen til dette Forslag, som jeg med Formandens Tilladelse tillod mig at

oplæse. Der staa jo i Mindretallets Motivering: „Vil man derfor Intet foretage for at hævde Opfyldelsen af den bestaaende, Parterne ved Lovgivningen paalagte Forpligtelse til personligt Møde ved Forligsmæglingen, og vil man derhos have Forbudet mod Sagsførernes Møde ved Forligsmæglingen, saa vil Forligsinstitutionen kun blive en unyttig og Retstvistens Afgjørelse forhalende Form.“ For det Første maa jeg herved tillade mig at gjøre opmærksom paa, at, da Thinget har vedtaget, at disse skjærpede Bestemmelser for personligt Møde ikke skulde finde Sted, vil jo, selv om vi vedtage det foreliggende Endringsforslag, Forligsinstitutionen efter Minoritetens Mening blive en unyttig Institution. Det er nu en Anstuelse, som jeg aldeles ikke kan tiltræde, og det forekommer mig, at det vidner om en overordentlig Mistillid til hele den nuværende Institution, som jeg slet ikke kan dele; thi det foreliggende Lovforslag gaar jo slet ikke ud paa i mindste Maade at rolke ved Godeprinciperne for hele Forligsløvgivningen. Det fordrer, at Sagerne i det Væsentlige ligesom hidtil skulde gennemgaa en Mægling for Forligskommissionen, det fordrer ligeledes det personlige Møde, og det har hævdet de Evangsmidler, hvorved den ældre Lovgivning søgte at fremtvinge det personlige Møde, og disse Evangsmidler have jo lige siden 1795 og indtil Dato vist sig tilstrækkelige til at hævde denne Forpligtelse til at møde personlig. Nu foreslaar Lovforslaget, at der gives Sagsførere en Tilladelse til i de exceptionelle Tilfælde, at personligt Møde ikke kan finde Sted, at møde som Mandatarer, hvilket iøvrigt ogsaa Lovgivningen efter 1795 har tilladt i exceptionelle Tilfælde, uden at det har vist sig, at det har havt nogen skadelig Følge for selve Forligsinstitutionen. Men hvis denne Indrømmelse virkelig skulde ryste hele Forligsinstitutionen saaledes, at den maatte anses for unyttig, maa selve Institutionen have en meget lille indvortes Kraft og moralsk Styrke, og det anser jeg for usandsynligt. Jeg kan ikke antage, at det skulde blive Tilfældet. Forligsinstitutionen har jo, som bekendt, gjort sin store Nytte, og uagtet den vist ikke paa Grund af de forandrede Forhold kan have den fulde Indflydelse og Virkning, som den hidtil har havt, har jeg dog den Overbevisning, at det i mange Tilfælde vil være en Institution, der kan virke med Nytte. Paa den anden Side kan jeg dog heller ikke antage, at det er en saa fuldkommen Indretning, at den ikke skulde kunne modtage Forbedringer, og da Flertallets Motivering, som det forekommer mig, tydelig viser, at det i flere Tilfælde vil være til Institutionens eget Lær og ligeledes til Parternes Lær, som dog synes ved denne Leilighed ogsaa at maatte komme i Betragtning, at Sagsførere kunne møde for Kommissionen, kan jeg ikke Andet end i høieste Grad tilraade Landsthinget at forkaeste dette Endringsforslag og derimod at fast-